

INSPIRATIONS MATERIALE
TIL MUSIKFORESTILLINGEN
"YVES MONTAND – MENNESKE"

- I) Kort beskrivelse af forestillingen
- II) Sangene (Titler/forfatter & komponist)
- III) Kort gennemgang af de vigtigste hændelser i Montands liv og i hans samtid
- IV) Kvinderne
- V) Kunstner / Politisk menneske

Kære Læser!

Noget decideret undervisningsmateriale kan man ikke kalde dette.

Nok snarere et inspirationsmateriale...

Jeg har udelukkende skrevet det frit fra hjertet - med de indfaldsvinkler, jeg selv har haft til stoffet, mens jeg skrev forestillingen.

Men jeg håber naturligvis, at det vil inspirere Dem til at kunne tage det med i undervisningen.

Det er primært tænkt til brug for fransklærere.

Men også gerne til brug for dansk- og musyklærere, da forestillingen udover at rumme det biografiske stof om Montands livshistorie, også rummer de kendte og mindre kendte franske digte (gendigtet til dansk) og samtidig den franske musik, som understøtter sangene.

Jeg håber som sagt, at mit oplæg vil kunne inspirere Dem...
Og allerbedst at vi ses i Rialtoteatret...

Mvh

Jesper Vigant

P.s.

Der er oprettet en hjemmeside til forestillingen:

www.yvesmontand-menneske.dk

I)

Kort beskrivelse af forestillingen:

”Yves Montand – Menneske” er en musikforestilling, der på overfladen fortæller historien om den franske sanger og filmskuespiller Yves Montands liv.

Vi følger hans livsforløb fra han er ganske lille – til han er i sit livs sensommer.

Hovedhistorien handler om hans favntag med kærligheden, i skikkelse af de tre kvinder i hans liv:

Edith Piaf, Simone Signoret & Marilyn Monroe.

Sidehistorien handler om, hvorvidt mennesket/kunstneren forholder sig politisk og kritisk til sin samtid eller ej. Og hvad man gør, hvis man opdager, at dét man står for og har slået til lyd for, viser sig at være fejl kurs.

Indrømmer man, at man har taget fejl - eller lader man tiden gå, og lader som ingenting...

Forestillingen er et forsøg på at blande et biografisk stof med poesi og musik.

Desuden er det en soloforestilling for dermed at lade fortællingen være i centrum.

Det er altså ikke et ”udstyrsstykke” eller en forestilling, der prøver at efterligne en afdød kendt persons udseende og stemme; men en forestilling, der alene ønsker at låne Montands sjæl og tanker, og som forhåbentlig gradvis bevæger sig væk fra personen Montand til den menneskeligt genkendelige historie om ”dig og mig”.

”Et menneske blandt mennesker”

...om alle de genkendelige sider af livet...

Tvivlen...

Håbet...

Fristelserne...

Kampene

Sejrene...

Nederlagene...

Og måske vigtigst af alt: muligheden for at tage ved lære...

...også selv om det skulle vise sig at være i sidste time...

Musikken spilles live af et fire-mands orkester under ledelse af kapelmester Bent Lundgaard

Forestillingens varighed er ca: 2 timer og 20 minutter incl. pause.

Der er mulighed for at nyde vin, øl eller vand undervejs.

II)

Sangene:I. AKT

- 1) **"JE VAIS Á PIED"**
(Tekst / Musik: Francis Lemarque)
(På dansk ved Jesper Vigant/Jesper Kjær- 2003)
- 2) **"À BICYCLETTE"**
(Tekst: Pierre Barouh / Musik: Francis Lai / 1969)
(På dansk ved Jesper Kjær / 2003)
- 3) **"CLÉMENTINE"**
(Org.Tekst: Rougeule / Musik: Verger,)
(På dansk ved Jesper Kjær 2003)
- 4) **"CAR JE T ' AIME"**
(Tekst/Musik: Henri Crolla - 1953)
(På dansk v. Jesper Vigant - 2003)
- 5) **"DE STORE BOULEVARDER"**
(Tekst/Musik: Jacques Plante/Norbert Glanzberg - 1951)
(På dansk v. Jesper Kjær - 2003)
- 6) **"PARTISANERNES SANG"**
(Tekst/Musik: Maurice Druon & Joseph Kesset / Anne Marly 1945)
(På dansk v. Jesper Kjær 2003)
- 7) **"BARBARA"**
(Tekst / Musik: Jacques Prévert / Joseph Kosma - 1947)
(På dansk v. Jesper Vigant - 2003)
- 8) **"LA CHANSONNETTE"**
(Tekst/Musik Jean Dréjac/Philippe Gérard 1962)
(På dansk v. Jesper Kjær 2003)
- 9) **"SOUS LE CIEL DE PARIS"**
(Tekst / Musik: Hubert Giraud)
(På dansk v. Jesper Kjær -1996)
- 10) **"LE JARDIN"**
(Tekst / Musik: Jacques Prévert / Joseph Kosma - 1946)
(På dansk v. Jesper Kjær og Jesper Vigant - 2003)
- 11) **"Á PARIS "**
(Tekst / Musik: Francis Lemarque - 1949)
(På dansk v. Jesper Kjær 2002)
- 12) **"LUNA PARK"**
(Tekst / Musik: J. Guigo/Loulou Gasté 1944)
(På dansk v. Jesper Kjær 2002)
- 13) **"IL N ' Y A PLUS D ' APRÈS"**
(Tekst / Musik: Guy Béart - 1960)
(På dansk v. Jesper Vigant - 2003)
- 14) **"LE CHEF D ' ORCHESTRE EST AMOUREUX"**
(Tekst / Musik: Jacques Mareuil / georges Lieferman - 1953)
(På dansk v. Jesper Kjær - 2003)
- 15) **"L ' HYMNE D ' AMOUR"**
(Tekst/Musik Edith Piaf / Margueritte Angele Monnot)
(På dansk ved: Mogens Dam)

P A U S E

II. AKT

- 16) **"DANS MA MAISON"**
(Tekst: J. Prévert / Musik: J. Kosma -1946)
(På dansk v. Jesper Kjær og Jesper Vigant - 2003)
- 17) **"GILET RAYÉ"**
(Tekst: Henri Contet / Musik: Louiguy - 1953)
(På dansk v. Jesper Vigant - 2003)
- 18) **"LES BIJOUX"**
(Frit efter)
(Tekst / Musik: Charles Baudelaire / Leo Ferré)
(På dansk v. Jesper Vigant - 2003)
- 19) **"MA GIGOLETTE"**
(Tekst: Jean Guigo / Musik: Alstone og Jimmy Kennedy)
(På dansk v. Jesper Vigant - 2003)
- 20) **"LE CHAT DE LA VOISINE"**
(Tekst: R: Lagary / musik: Philippe Gérard - 1959)
(På dansk v. Jesper Kjær og Jesper Vigant - 2003)
- 21) **"L'ÉTRANGÈRE"**
(Tekst / Musik: Louis Aragon / Léo Ferré - 1959)
(På dansk v. Jesper Kjær - 2003)
- 22) **"JE ME SOUVIENS"**
(Tekst / Musik: Louis Aragon / Phillipe Gérard - 1969)
(På dansk v. Jesper Vigant)
- 23) **"MON FRÈRE"**
(Tekst/ Musik Nazim Hikmet/Philippe Gérard, 1968)
(På dansk v.: Jesper Kjær 2002)
- 24) **"LE TEMPS"**
(Tekst / Musik: Louis Aragon / Phillipe Gérard)
(På dansk v. Jesper Vigant - 2003)
- 25) **"DANSONS LA ROSE"**
(Tekst / Musik: Eddy Marnay & Hayd/Wood - 1918/1953)
(På dansk v. Jesper Vigant - 2003)
- 26) **"LES FEUILLES MORTES"**
(Tekst: Jacques Prévert / Musik: Joseph Kosma - 1946)
(På dansk v. Jesper Vigant/Jesper Kjær - 2003)

E P I L O G

- 27) **"L'ADDITION"**
(Tekst: Jean-Loupe Dabadie / Musik: Phillipe Gérard)
(På dansk ved Jesper Vigant - 2003)

Sangene: (fortsat)

Montand sang en masse sange ind i alle franske hjerter igennem 40'erne og 50'erne, men gled langsomt mere og mere over i filmbranchen.

Først mange år senere tog han sangen op igen – og fik en verdensomspændende succes med et one-man-show på "Olympia" i Paris – hvor han samlede en buket af de mest kendte af sine sange.

Det er et udpluk af disse sange Jesper Kjær og jeg har gendigtet til forestillingen...og som i denne sammenhæng kommenterer hans egen livshistorie...

Oprindeligt sang han glade og lette slagere og kærlighedssange. Rent flødeskum...

Det var mødet med Edith Piaf, der gjorde, at han gradvist begyndte at synge sange med indhold, og som senere igen udviklede sig til decideret politiske sange. Dybt politiske, men aldrig på overfladen...

Og aldrig anmassende...

Disse sange var for en stor dels vedkommende digte af Jacques Prévert.

Prévert og Montand opbyggede et helt specielt samarbejde og venskab...og Prévert var uden tvivl Montands yndlingsdigter...

Det forstår man godt, når temaet i mange af digtene er en hyldest til friheden. Den fysiske såvel som den mentale...

Montand blev betragtet som Maurice Chevaliers arvtager, - og blandt hans jævnaldrende var bl.a. Charles Aznavour, Georges Brassens og Jacques Brel. På kvindesiden bl.a. Edith Piaf og Juliette Greco...

Alle var rundet af den franske chanson – og music-hall-stilen.

Men Montand adskilte sig fra de andre ved at være et sandt teatermenneske, og ikke udelukkende sanger.

Hver af hans sange var i sig selv et helt lille drama, som han livet igennem vedblev med at videreudvikle og finpudse scenegangen på...

Han var om nogen perfektionist til fingerspidserne. Berygtet, frygtet men også respekteret for sine nærmest homeriske raseriudbrud, når tingene ikke fungerede, som han ville have det. Ingen måtte afbryde ham, når han sang.

Hver sang var for ham et lille univers, som han brugte sin fulde koncentration på at levendegøre. I sin ungdom øvede han sig ofte på teksterne ved at synge dem foran højttalerne til en radio eller pladespiller, der var skuet helt op for. Vel at mærke hvor radioen eller pladespilleren spillede noget helt andet, end det han sang...

På den måde skærpede og trænede han sin koncentration, så intet kunne bringe ham ud af fatning.

Ligesom Sinatra havde Montand et helt bestemt øre for, hvordan stilen, rytmen og dynamikken i hvert enkelt nummer skulle være. Og han øvede sig igen og igen med sit orkester, indtil det sad.

Det er ikke uden grund, at han regnes for én af de største fortolkere af den franske chanson. Når man kigger på de andre sangere i hans tid, er der ingen tvivl om, at Montand havde sin helt egen stil – såvel som de andre havde deres. Nogle sværger til Brél, andre til Brassens, osv. – men det er altså Montand, der rammer mig dybest på grund af den enkle, varme og charmerende måde, han entrede scenen på og sang... Ikke så meget "til" folk, som "med" folk.

Montand var i det hele taget meget bevidst om sin optræden.

Han sagde: "Når jeg går på scenen hilser jeg altid først ud i kulissen, som sagde jeg til en kær ven: Vi ses om lidt..." Først derefter rettede han opmærksomheden mod sit ventende publikum, bukkede i hver side af scenen, så alle følte sig hilst på, gik derefter i baggrunden for at hilse på sit trofaste orkester med Bob Castella ved flyglet. Castella var iøvrigt hans ven og kapelmester igennem 45 år. Endelig gik han frem til mikrofonen....og sang.

Hans intense og rolige måde at synge på "opfandt" han på en turné i 1956 i Rusland, hvor han bl.a. optrådte for 8.000 arbejdere i en fabrikshal. Der var dårlig akustik og dårlige højttalere...De første to numre sang han med sine lungers fulde kraft og mærkede med det samme, at det var en ulige kamp, som han var dømt til at tabe på forhånd...

I overgangen til 3. nummer tog han en beslutning:

"Jeg besluttede mig for at synge. som sang jeg for mig selv. Jeg ville skabe mit eget rum. Og hvis jeg på den måde kunne være så heldig at formidle min følelse til første række, så var jeg overbevist om, at publikum selv ville bringe følelsen og oplevelsen videre - helt ned til bageste række..."

Nej, det var ikke tilfældigt, at man gav Montand tilnavnet "Folkets Stemme" Han var en af deres, og sådan følte han sig bedst tilpas. Alene i sin påklædning på scenen var han bevidst i sit udtryk. Det skulle være et enkelt kostume, som skulle signalere, at han sympatiserede med "den lille mand på gulvet". Han optrådte også tit helt i mørkebrunt og skabte med den enkelthed udtrykket "den brune mand"....og sang bl.a. om skopudseren på gaden i Harlem, der får den rige mands sko til at skinne....endnu en social sympati med de undertrykte og i denne sammenhæng også de farvede.

III)

Montand-fakta:

- 1921 født 13. Okt. i Toscana (Italien) Døbes: Ivo Livi
- 1924 flygter familien til Marseille i Sydfrankrig
- 1929 får familien Livi fransk statsborgerskab
- 1932 kommer ud at tjene – 11½ år gammel
- 1938 vinder talentkonkurr. Tager navnet: Yves Montand
- 1944 til Paris. Forelsker sig i Edith Piaf
- 1946 Piaf bryder forlovelsen
- 1949 Forelsker sig i Simone Signoret
- 1951 Bliver gift med Signoret. Mere og mere politisk aktiv
Erklæret kommunist, dog aldrig medlem af partiet
- 1956 Umiddelbart efter invasionen af Ungarn inviteres
Montand på gæsteoptræden i Sovjet. Som første
europæiske kunstner på russisk jord - efter Stalin og
II. Verdenskrig. Frarådes rejsen, men tager af sted
- 1967 Indspiller filmen "Let´s make Love" i Hollywood
Affære med Marilyn Monroe
- 1968 Gør op med kommunismen efter "Prag ´68"
I løbet af 70´erne ønsker 36 % af befolkningen ham
som præsident
- 1985 Simone Signoret dør
- 1987 Gifter sig med Carole Amiel, og får sønnen Valentin
- 1991 Montand dør 70 gammel under indspilning af en film
Af respekt for ham er filmen aldrig blevet vist

III) (fortsat)

Ved at følge Montands livshistorie, kommer man automatisk også til at følge den tid, han var en del af. Han var om nogen et menneske i sin tid og derfor politisk anfægtet. Og i stil med Bertolluchis film "1900" kommer man faktisk til at følge de vigtigste storpolitiske scener i Europa og på verdensplan gennem hans rejse gennem 20'ernes, 30'ernes, 40'ernes, 50'ernes, 60'ernes, 70'ernes og 80'ernes Frankrig/Vesteuropa

I tyvernes Italien er den gryende fascisme bogstavelig talt ved at koste Montands far livet. Som glødende kommunist blev han en aften overfaldet af tre mænd med jernrør på vej hjem fra et politisk møde. Han kom i kampens hede til at se ansigterne på overfaldsmændene, der viste sig at være tre tidligere arbejdskammerater...der derefter stak af.

Lidt senere forsøgte "nogen" en nat at sætte ild til familiens hus, mens alle lå og sov...og det hele viste sig at være arrangeret af den nye lokale fascistleder, som tilfældigvis også var Montands egen onkel...

Derfor flygter den lille familie over bjergene og i ly af natten til Marseille i Sydfrankrig.

I 20'ernes og 30'ernes Marseille er de som så mange andre fangede i den altoverskyggende fattigdom og modløshed. (Krakket i Wall Street i 1929, etc.)

Egentlig ville familien emigrere til New York, som så mange andre italienske familier på den tid (Sinatra, de Niro, Pacino) Men der blev lukket for tilstrømningen, og familien fik i stedet fransk statsborgerskab.

30'erne prægedes som bekendt af tyskernes fremfærd rundt omkring i Europa, og slutteligt af Vichy-regeringen i Frankrig.

P.g.a demarkationslinien levede familien Livi et relativt beskyttet liv i Sydfrankrig.

40'erne prægedes naturligvis først og fremmest af II Verdenskrig og hvad deraf fulgte.

Gestapo mistænkte Montand for at være jøde, der måtte – mente de – have skiftet navn fra det jødiske "Levy" til det italienske "Livi". Med Montands egne ord: "Først senere forstod jeg, at de små vokaler i mit efternavn ku' ha' betydet en enkeltbillet til Auschwitz, som det gjorde for millioner af mennesker..."

Så kom freden og den deraf følgende optimisme midt i alle ruinerne og al fattigdommen. Som Montand selv udtrykte det:

Vi fejrede de allieredes landgang. Vi sang og vi drak hele natten"

Snart dukker koldkrigstiden op og McCarthyismen i USA.

Rygterne begynder så småt at brede sig til 50'ernes Vesteuropa, m.h.t. hvad der i virkeligheden er gået for sig i Stalins Sovjet - fangelejrene og de millioner af døde.

Ruslands invasion af Ungarn 1956 – og Montand inviteres umiddelbart derefter til Moskva, som den første vesteuropæiske kunstner på gæsteoptræden efter Stalin og II Verdenskrig.

Hans kommunistiske holdninger sættes på en hård prøve, men han vælger at fortsætte med at støtte kommunismen på sidelinien.

Vi følger ham ind i 60´erne og drømmen om at komme til Hollywood går i opfyldelse. Barndomsdrømmen fra det fattige Marseille.

Via hans samarbejde med Marilyn Monroe i filmen "Let´s make Love" er der måske her en mulighed for at relatere til Kennedy og også USA´s indenrigs- og udenrigspolitiske situation.

Sidst men ikke mindst i 60´erne: "Prag ´68"
Som resulterer i Montands opgør med kommunismen.

Og så er vi i begyndelsen af 70´erne og midt 70´erne, hvor Montand har fået en betydelig plads på den indenrigspolitiske arena, og 36% af befolkningen ønsker ham som præsident i deres land.

IV) Kvinderne:

De tre kvinder, der fik den største betydning i hans liv var:

Edith Piaf (1944-1946)

Simone Signoret (1949-1985)

Marilyn Monroe (1926 - 1967)

Interessant er det, at alle tre kvinder på den ene side udadtil var stærke, markante verdenskvinder. Ikoner...men på den anden side samtidig uhyre selvdestruktive.

"Hvad er der galt med mig, Mor....Jeg bliver så hurtigt forelsket, men det forsvinder ligeså hurtigt igen..." Sådan lød ordene tit fra den unge Ivo i Marseille i barndoms- og ungdomsårene...

Det var først forelskelsen i Edith Piaf, "Den lille spurv", der skulle vise sig at blive mødet med hans første rigtig store og dybe kærlighed.

Hun forgudede ham nærmest, gav ham konstant kostbare gaver og hjalp ham frem i forreste række.

De var ringforlovede og Montand var overbevist om, at det skulle være dem for livet.

Lidet anende, at Piaf var en kvinde, der ikke kunne have sine mænd for tæt på sig og for længe ad gangen. Som han selv udtrykte det: "Hun sang bedst, når hun enten var nyforelsket eller ulykkeligt forelsket..."

Efter tre års forlovelse brød hun forholdet på koldeste vis via sin sekretær, der blot skulle meddele Montand, at Fru Piaf ikke længere ønskede at se ham.

Det bragte ham ud i en tre-årig krise, hvor arbejdet paradoksalt nok gik strygende, men hvor han følelsesmæssigt arbejdede sig længere og længere ned i en sort spiral.

Og svor aldrig at blive forelsket igen...

Men så møder han...

... **Simone Signoret**

... der bliver hans livslange kærlighed..

Han gør i starten alt for ikke at lade sig falde igen...men må overgive sig.

De bliver gift i 1951 og lever på mange måder et feteret, rigt og spændende liv. Men på hjemmefronten lever de også et meget passioneret hund-og-kat forhold. Heftige temperamenter. Store personligheder. Ingen tvivl om, at deres kærlighed var dyb og ægte. Romeo og Julie... Men i en moderne udgave, hvor kampene i hverdagen er ligeså stor en del af kærligheden som det nære og intime...

Men intet er vel så perfekt andet end at fristelsen ligger og lurker om det næste hjørne. Og om det hjørne kommer ingen ringere end verdens sex-symbol nr.1 gående...

Marilyn Monroe

De indleder en stormfuld kærlighedsaffære. Og langt fra i det skjulte. Alle løbesedler og avisoverskrifter i Frankrig var fulde af ord som: "Montand hvirvlet ind i Monroe-orkanen"

Kort fortalt ender deres relation ligeså brat som den opstod, og Montand prøver at komme tilbage i ægteskabet. Signoret byder ham velkommen, men fra da af var det ikke helt samme igen...og dog...og dog...

Simone dør i 1985 – et stigende alkoholproblem havde taget magten og Montand kunne kun iagttage sin elskede kones og en stor skuespillerindes langsomme men sikre vej i afgrunden.

Efter hendes død var han et halvt menneske...

Hun var i den luft han indåndede og hun fyldte om end endnu mere i de sidste seks år af hans liv. Også til trods for at han som 67-årig, - sammen med den meget yngre Carole Amiel, - opnår at blive far til sit eneste barn, sønnen Valentin, som han kun når at få tre år sammen med frem til sin død den 9. November 1991.

Signoret og Montand ligger i dag begravet ved hinandens side på Père-Lachaise-kirkegården i Paris. Og som skæbnen ville det kun et stenkast fra Piafs grav...

IV) Kunstner / Politisk menneske:

Montand er på mange måder et spændende menneske...
 Men ikke kun som et ikon..
 For mig er han også en slags anti-helt...
 Et komplekst menneske...

Moderen var katolik, faderen kommunist:
 "Min dåbskjole var hvid, men jeg var svøbt i den røde fane fra fødslen"

Rundet af kommunismen, som han var, konfronteredes han tidligt i livet med en stærkt modsatrettet følelse i sig.
 Han drømte helt fra barnsben af om at blive rig og berømt i Hollywood. Drømte sig væk i biografen, hvor han i mørket beundrede Fred Astaire og Gene Kelly: Han ville være som dem. Han ville opad og væk fra Marseille, fattigdommen og elendigheden så hurtigt som muligt.

I sine unge år var han slet ikke politisk orienteret. Tværtimod.
 Han gled af på krigen (II. Verdenskrig) og plejede udelukkende sine drømme om at nå til tops, mens storebroderen i 4½ år sad i tysk arbejdslejr.

Og det var faktisk først i mødet med den på venstrefløjnen aktive og intellektuelle Signoret, at Montand gradvist begyndte at træde i karakter. Nu erklæret kommunist, men dog aldrig medlem af partiet.

Ingen i hele landet var dog i tvivl om, hvor Montands og Signorets sympati lå.

Alligevel havde mange svært ved at greje, at den berømte kommunistiske kunstner samtidig levede i al den luksus og rigdom. En fashionabel lejlighed i et af Paris' mest eksklusive kvarterer (Place Dauphine på Ile de la Cité) og et stort landsted (Autheuil).
 Derfor gav mange ham øgenavnet "Kommunisten i Ferrari"...

Selv var det lige ud ad landevejen for ham. Det ene udelukkede ikke det andet. Rent faktisk støttede Montand af og til avisen "L'Humanité" med penge. Rygtet vil vide at det var med store beløb

I en lang årrække passede kommunismen og Montand rigtig godt sammen...

Og i 1956 bliver han af Præsident Krustjov inviteret til at gæsteoptræde i Sovjetunionen. Som den første vesteuropæiske kunstner efter Stalin.

Montand bliver naturligvis smigret, men er i syv sind...

Russerne var lige gået ind i Ungarn, og havde slået det ungarske oprør ned med hård hånd.

Alle fraråder ham at tage af sted. Ikke mindst Simone Signoret. Men han beslutter sig for netop at tage derover for med egne øjne at blive konfronteret med alle rygterne om fangelejre o.s.v. Og Simone skal med! Således blev det!

Under en gallamiddag sidder han ansigt til ansigt med Krustjov. Og før han ved af det, befinder han sig midt i et veritabelt skænderi med præsidenten...

Krustjov forklarer her Montand, at de "småjusteringer" man foretager sig i Ungarn, intet er at regne, mod de millioner af døde under Stalin...

Montands forsøg på at tale realpolitikeren til fornuft, afværges blot med et: "Nej, nu bliver de mig afgjort for følelsesladet, Hr.Montand..."

Simone er rasende på sin ægte mand, som derimod føler at have talt stormagten imod. Hun kan se, at han ikke kan gennemskue sandheden – og at han langsomt men sikkert er blevet fanget i et net. Den berømte marionet i det store spil...

Han dækker sig ind under, at: "vi er én stor familie, og i en familie holder man sammen. Og så må man tage det hele med..."

Først da russerne går ind i Prag 1968, bliver det ham for meget. Han indser, at han kun har ét valg. Nemlig at rejse sig op og indrømme – ikke mindst over for sig selv, at det der foregår er forkert.

Men han nænner ikke at give sin døende far, hans kommunistiske forbillede, den skuffelse med i graven.

Så han venter med opgøret med partiet til faderen dør.

Da det sker, ved han med sig selv, at der ingen vej er tilbage. Han måtte ud af det parti, han aldrig var blevet egentlig medlem af.. Men måske var det at være så berømt i virkeligheden langt værre end et almindeligt anonymt partimedlemskab.

Han tager springet og går ind i opgøret med partiet. Og er egentlig meget glad, stolt og lettet over at have valgt sin mentale frihed frem for at være tvunget ind i et spil uden ende.

Men som han selv udtrykte det: "Frihed er at turde sige til andre, hvad de evt. ikke har lyst til at høre...men det koster...!"

Og det fik han mere ret i, end han umiddelbart selv havde forestillet sig. For prompte smider storebroderen ham verbalt ud af familien. Som en forræder. Én der har skidt i egen rede...

Så alt i alt er sidehistorien i forestillingen, historien om mennesket, der ikke vil tage stilling og forholde sig politisk, og som så gradvist træder i karakter for til sidst at vågne op i et edderkoppespind af fangarme, der forventer af ham, at han spiller den forventede melodi. Og hvis ikke...

Ja, hvad så i grunden?...

Og det er den pris Montand politisk, kunstnerisk og privat var villig til at betale for at bevare sin selvrespekt og sin mentale frihed...

Yderligere information / Billetbestilling:

www.yvesmontand-menneske.dk

www.rialtoteatret.dk

www.billetnet.dk

[Billet-tlf/Rialtoteatret: 38 – 88 01 88](tel:38-880188)